

слѣдъ двѣ само години откато Нар. Събрание въ София прѣзъ 1880 год. му отказа правото да засѣдава въ българския парламентъ, като народенъ прѣдставителъ отъ Тетово, подъ прѣдлогъ, че Евл. Георгиевъ не е билъ български поданикъ! Въ Ромжния обстоятелствата бѣха го принудили да вземе чуждо поданство и той приелъ руско. Слѣдъ освобождението на България поискалъ да бжде освободенъ отъ това поданство, но руското правителство се забавило съ отговора си. Въпросътъ за поданството не попрѣчилъ на други народни избраници да бждатъ приети за народни прѣдставители, откакъ тѣ зявили, че въ разни врѣмена имали разни покровителства и разни паспорти, но че всѣкога си оставали българи. Евл. Георгиевъ, обаче, изрично е изповѣдалъ своето руско поданство, прѣдпочитайки да се касира, отколкото двусмислено да прѣдстави въпроса, както що сж сторили други Събранието не го приело. Противъ това рѣшение на Нар. Събрание — рѣшение, почиващо изключително на формални начала, — Евлогий Георгиевъ възразилъ на нар. прѣдставители: „Г-да, азъ съмъ българинъ и, макаръ че съмъ билъ 43 години вънъ отъ България, всѣкога съмъ билъ съ бѣлг. чувства и така и за на прѣдъ ще бжда. Приеме ли ме, или не народното събрание за нар прѣдставителъ, азъ ще си остана винаги съ българско чувство“.

„Единъ по-слабъ характеръ, едно по-малко благородно и великодушно сърдце, при една въпиюща неправда, каквато е горнята, би махнало съ ржка и би подирилъ признателность и благодарность другадѣ и при другъ родъ благодѣяния. Но приснопаметниятъ Евлогий, още до като е чувствувалъ силно докачението, сторено му отъ едно народно събрание, още прѣзъ 1882 г., за да се види слѣдъ смъртѣта му най-релефно чистотата и възвишеностѣта на неговия патриотизъмъ, слѣдъ като вписалъ 6 мил лева за бѣлг университетъ, ето какъ свършва завѣщанието си“: